

Arrest

nr. 212 388 van 19 november 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 4 juli 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 5 juni 2018 tot weigering van de afgifte van een visum.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 juli 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 september 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 oktober 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij dient een visumaanvraag in om gezinshereniging te verkrijgen met haar echtgenoot die in België een erkend vluchteling is (beslissing commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 januari 2017).

Op 23 mei 2018 wordt door de Procureur des Konings een negatief advies gegeven omdat er sprake is van een schijnhuwelijk.

Op 5 juni 2018 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing tot weigering van de afgifte van het gevraagde visum, wat de thans bestreden beslissing is en als volgt wordt gemotiveerd:

"(...)

Betrokkene kan zich niet beroepen op de richtlijnen van art.10 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Overwegende dat op datum van 13/06/2017 een visumaanvraag gezinshereniging ingediend werd op naam van M. A. A., geboren op 01/01/1998, H., van Somalische nationaliteit, om de echtgenote in België, M. S. L., geboren in 1988, van Somalische nationaliteit, te vervoegen.

Deze aanvraag werd ingediend op grond van een huwelijk dat op 01/01/2014 in Somalië werd afgesloten.

Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde;

Ten slotte schrijft artikel 30 IPR-codex voor dat een buitenlandse authentieke akte moet worden gelegaliseerd om in België geheel of gedeeltelijk in origineel of bij afschrift te worden voorgelegd; Overwegende dat een dergelijk huwelijk onverenigbaar is met de beginselen van openbare orde :

Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn :

Kennis over de familie is ok

Betrokkenen zaten op dezelfde school en leerden zo mekaar kennen

Betrokkenen huwden op 01/01/2014 in Hargeisa in Somaliland

Meneer verklaarde bij zijn asielaanvraag op 02/12/2015 dat mevrouw in het vluchtelingenkamp "Aw Bare" in Ethiopië verbleef

Betrokkene verliet Somalië op 28/09/2014

Betrokkene hebben contact met elkaar via WhatsApp, Imo en Messenger

In het licht van deze elementen besliste de Dienst Vreemdelingenzaken op 13/03/2018 om het advies van de procureur des Konings te vragen met betrekking tot de erkenning van dit in het buitenland voltrokken huwelijk.

In zijn advies van 23/05/2018 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen.

Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen een religieus "Marriage Certificate" voorleggen dat vertaald noch gelegaliseerd werd. Om deze redenen kan het document door mijn ambt niet aanvaard worden.

In zoverre het vreemde recht niet sanctionerend zou optreden tegen geveinsde huwelijken, kan elke Belgische overheid op grond van de Belgische internationaal-privaatrechtelijke openbare orde, Een huwelijk weigeren te erkennen wanneer het er in hoofde van beide partners of één van hen enkel op gericht is een verblijfsrechtelijk voordeel te verkrijgen voor één van de echtgenoten. Het huwelijksinstituut is immers een wezenlijk bestanddeel van het Belgisch rechtsbestel en een miskenning van dat instituut maakt een schending uit van de Belgische openbare orde (art. 21 Wetboek internationaal privaatrecht).

Derhalve weigert de Dienst Vreemdelingenzaken het huwelijk in kwestie te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

*Het visum wordt derhalve geweigerd.
(...)"*

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert in een enig middel de schending aan van "het artikel 62 Vreemdelingenwet - motiveringsverplichting; Schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; Schending van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, en de zorgvuldigheidsverplichting en het redelijkheidsbeginsel; Schending van het artikel 10 van de Vreemdelingenwet; Schending van artikel 12bis, §5 en §6 van de Vreemdelingenwet"

Uit het middel blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van het evenredigheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt uiteengezet:

"4.1.

De besteden beslissing stelt:

"..."

Dat de verwerende partij in de bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekende partij, een manifeste beoordelingsfout begaat, door aan verzoekende partij mede te delen de aanvraag tot gezinshereniging te weigeren nu het huwelijk niet aanvaard werd door de Procureur des Konings omwille van het gegeven dat het religieus huwelijkscertificaat niet vertaald noch gelegaliseerd werd. De beslissing schendt onder meer de motiveringsverplichting, het zorgvuldigheids-, evenredigheids- en redelijkheidsbeginsel.

b)

Dat een bestuurshandeling aldus gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen.

Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

"Uit de bestreden beslissing dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke overwegingen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden. Uit de bestreden beslissing blijkt ook dat de Dienst Vreemdelingenzaken is overgegaan tot een zeer stereotype motivering.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voorname artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710)1.

c)

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.2.

De weigeringsbeslissing van huidige aanvraag is enkel gestoeld op volgende elementen:

De voorgelegde huwelijksakte is niet gelegaliseerd ;

De voorgelegde huwelijksakte is niet vertaald ;

De Procureur des Konings gaf een negatief advies omtrent de neergelegde huwelijksakte.

1 Arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 101 637 van 25 april 2013.

De Dienst Vreemdelingenzaken weerhoudt verder geen enkele andere opmerking.

Verzoeker kan het niet eens zijn met deze beslissing en uit onderstaande uiteenzetting zal blijken dat dit effectief foutief is.

- 4.2.1.

Met betrekking tot de huwelijksakte

Verzoekster wenst haar echtgenoot te vervoegen, wie zij huwde op datum van 01/01/2014.

Verzoekster is met haar echtgenoot gehuwd in de rechtbank van Hargeisa, Republiek Somaliland.

Verzoekster heeft ter ondersteuning van haar huwelijk, haar originele huwelijksakte voorgelegd.

DVZ meent dat deze huwelijksakte niet in overweging moet genomen worden, gelet op het feit dat het document louter een religieus document is, dewelke niet gelegaliseerd is noch vertaald.

- 4.2.1.1.

Vooreerst wenst verzoekster op te merken dat de huwelijksakte die neergelegd werd, in het Engels was. Documenten die neergelegd worden in het Engels, dienen niet vertaald te worden.

Dit staat ook zo te lezen o.a. op de website van Kruispuntbank Migratie:

"De verwantschap of het partnerschap met je echtgenoot of partner in België bewijs je met een huwelijksakte of een akte van geregistreerd partnerschap.

Heb je een buitenlandse akte? Dan moet je die eventueel laten legaliseren of voorzien van een apostille. Als de akte in een andere taal opgesteld is dan het Nederlands, Frans, Duits of Engels, moet een beëdigd vertaler de akte vertalen. De Belgische ambassade werkt samen met een aantal beëdigde vertalers. Contacteer de ambassade om te weten op welke vertalers je een beroep kan doen"

De Dienst Vreemdelingenzaken motiveert aldus foutief dat de neergelegde huwelijksakte niet vertaald werd, en deze hierom niet aanvaard kan worden.

Verzoekster legt hierbij nogmaals haar huwelijksakte neer.

(zie bijlage, stuk 2)

- 4.2.1.2.

Verzoekster beroept zich verder op artikel 10 van de Vreemdelingenwet en wenst haar echtgenoot te vervoegen.

Het is de plicht van verzoekster om haar verwantschap aan te tonen. Het desbetreffende artikel specificeert echter niet aan de hand van welke documenten dit moet aangetoond worden.

Verzoekster verkeert in dergelijke uitzonderlijke omstandigheden dat zij onmogelijk de officiële documenten kan voorleggen.

Verzoekster is afkomstig uit Somaliland, maar heeft haar land van herkomst moeten ontvluchten en woont sindsdien in Ethiopië, in het vluchtelingenkamp Aw Bare.

Verzoekster en haar echtgenoot zijn religieus gehuwd op 01/01/2014.

Verzoeksters echtgenoot is Somalië moeten ontvluchten op 28/09/2014 en heeft in België asiel aangevraagd op 02/12/2015.

Verzoeksters echtgenoot is erkend vluchteling in België.

(zie bijlage, stuk 3)

Gelet op het feit dat de asielaanvraag van de echtgenoot reeds werd behandeld in België en meneer de vluchtelingenstatus werd toebedeeld, wenst verzoekster haar echtgenoot te vergezellen.

Dit valt evident wei onder de wetsbepaling van artikel 10 Vreemdelingenwet.

Verzoekster kan zich niet akkoord verklaren met de gegeven motivatie in de bestreden beslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken.

Zo wenst zij vooreerst op te merken dat, hoewel het huwelijk opgemaakt is op basis van Sharia law en het dus een religieus huwelijk betreft, dit wel werd gelegaliseerd door de rechtbank van Hargeisa, Republiek Somaliland op datum van 09/05/2017.

De religieuze huwelijksakte is aldus wel gelegaliseerd geweest door de lokale autoriteiten.

Ook werd op datum van 09/05/2017 door de minister van Justitie de authenticiteit van de huwelijksakte bevestigd.

(zie bijlage, stuk 4)

Verzoekster legt hierbij ook nog een foto neer van de persoon in kwestie, die gemakkelijk terug te vinden is op het internet.

(zie bijlage, stuk 5)

Verder legt verzoekster ook nog foto's neer van de heer A. M. H., de persoon die de huwelijksakte heeft ondertekend en het religieus huwelijk bevestigd voor de rechtbank Hargeisa van de Republiek Somaliland.

- 4.2.1.3.

Gezien alle bovenstaande elementen, kan de Dienst Vreemdelingenzaken zich niet zomaar louter en alleen baseren op het feit dat de neergelegde huwelijksakte niet vertaald noch gelegaliseerd was om te besluiten dat er geen sprake is van een duurzame relatie.

Immers kan de Dienst Vreemdelingenzaken rekening houden met andere geldige bewijzen, indien betrokkene in de onmogelijk verkeert om een officiële akte voor te leggen.

Verzoekster heeft in casu haar originele religieuze huwelijksakte voorgelegd. Dit vormt ook een bewijs van het huwelijk.

Verder heeft DVZ ook weet van het huwelijk ten gevolge van de asielaanvraag van de echtgenoot van verzoekster.

Hij heeft duidelijk aangegeven dat hij gehuwd was en heeft gedurende zijn asielprocedure alle identiteitsgegevens van zijn echtgenote verteld. Nooit werd het huwelijk door de Dienst

Vreemdelingenzaken of het Commissariaat-generaal in twijfel getrokken. De echtgenoot van verzoekster staat effectief geregistreerd als gehuwd.

Het verwantschap staat hoe dan ook vast.

De verwerende partij had in casu de huwelijksakte moeten erkennen. Het betreft immers een bewijs van het huwelijk en verzoekster haar specifieke situatie laat niet toe om een ander bewijsstuk voor te leggen.

- 4.2.2.

M.b.t. het negatief advies van de Procureur des Konings

- 4.2.2.1.

De Dienst Vreemdelingenzaken oordeelt in de bestreden beslissing dat het neergelegde huwelijkscertificaat niet aanvaard kan worden omdat het noch vertaald, noch gelegaliseerd is.

Omwille van deze redenen kan de Procureur des Konings het document niet aanvaarden.

Gezien de Procureur des Konings het desbetreffende document niet aanvaard, weigert ook de Dienst Vreemdelingenzaken het document en besluit dat de duurzame relatie tussen betrokkenen niet vast staat.

Echter ontslaat dit de Dienst Vreemdelingenzaken niet van zijn taak als administratieve overheid om degelijk onderzoek te verrichten naar de duurzame relatie van betrokkenen in het kader van een visum gezinshereniging.

Zo schrijft artikel 12bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren

De wet stelt dus dat er sprake is van een cascade- regeling, waarbij men, bij gebrek aan officiële documenten, men ook rekening moet houden met andere geldige bewijzen.

10.

In casu is er sprake van geldige bewijsstukken!

Zo verklaarde verzoeksters echtgenote van bij het begin van zijn asielaanvraag dat hij getrouwd was met verzoekster en dit zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken alsook het Commissariaat- Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Nergens werd deze verwantschap ooit in twijfel getrokken.

Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing niet dat er aan de verwantschap getwijfeld wordt. Zo staat er te lezen:

"Overwegende dat uit het administratieve dossier de volgende elementen gebleken zijn: Kennis over de familie is ok.

Betrokkenen zaten op dezelfde school en leerden zo mekaar kennen.

Betrokkenen huwden op 01/01/2014 in Hargeisa in Somaliland.

Meneer verklaarde bij zijn asielaanvraag op 02/12/2015 dat mevrouw in het vluchtelingekamp "Aw Bare" in Ethiopië verbleef Betrokkene verliet Somalië op 28/09/2014.

Betrokkene hebben contact met elkaar via WhatsApp, Imo en Messenger."

Omwille van deze elementen vraagt de Dienst Vreemdelingenzaken advies aan de Procureur des Konings.

De motivering van het advies van de Procureur des Konings dd. 23/05/2018 leest als volgt:

"Mijn ambt stelt vast dat betrokkenen een religieus "Marriage Certificate" voorleggen dat vertaald noch gelegaliseerd werd. Om deze redenen kan het document door mijn ambt niet aanvaard worden.

Mijn ambt adviseert derhalve geen rechtsgevolgen te verlenen aan het afgesloten huwelijk tussen M. H. en A. M. A.."

Uit het advies van de Procureur des Konings blijkt niet dat er getwijfeld wordt aan de intenties van één van beide betrokkenen, doch zij stelt enkel dat het voorgelegde document niet voldoet aan de regels van het Internationaal Privaatrecht, zoals vervat in de IPR- codex.

Zij merkt gewoonweg op dat het neergelegde document niet de vereiste vormvoorwaarden heeft die het nodig heeft om aldus door de Belgische overheid aanvaard te worden.

Dit is niet hetzelfde als niet de beoogde intenties te hebben om een duurzame levensgemeenschap te hebben!

De Dienst Vreemdelingenzaken neemt dus een compleet tegenstrijdige conclusie als zij stelt dat door het niet voldoen aan de vormvoorwaarden, er in casu ook geen sprake is van een duurzame levensgemeenschap, zoals de bestreden beslissing vooropstelt.

Dit is een manifeste schending van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

Niet enkel trekt de Dienst Vreemdelingenzaken een compleet foute conclusie, ook schendt zij hiermee artikel 12bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet die stelt dat er ook met andere geldige bewijzen rekening gehouden dient te worden.

11.

Dat deze geldige bewijsstukken aanwezig zijn.

Verzoekster legt hierbij nogmaals out-prints van WhatsApp gesprekken tussen haar en haar echtgenoot. (zie bijlage, stuk 6)

Uit deze berichten blijkt dat zij vanaf het moment dat haar echtgenoot is vertrokken, zij contact met hem heeft gehad, o.a. tijdens de reisweg naar België.

Ook legt verzoekster nogmaals foto's neer van zichzelf en haar echtgenoot.

(zie bijlage, stuk 7)

Uit het geheel van de neergelegde documenten en verklaringen van verzoeksters echtgenoot, kan onmogelijk geconcludeerd worden dat één van de intenties van beide partijen niet gericht is op het starten van een duurzame levensgemeenschap.

Integendeel.

Door zich louter te baseren op het advies van de Procureur des Konings omtrent de vormvereisten van een buitenlands huwelijk, schendt de Dienst Vreemdelingenzaken artikel 12bis §5 en §6 van de Vreemdelingenwet, alsook het zorgvuldigheidsbeginsel.

- 4.2.2.2.

Verzoekster wenst hierbij tegenpartij te wijzen op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 22 juni 2017 met nummer 188.795 waarin de regeling omtrent gezinshereniging en Somalische documenten wordt verduidelijkt.

De Raad oordeelde in dit arrest het volgende:

"In deze situatie voorziet artikel 12bis, §§5 en 6 van de Vreemdelingenwet als volgt: "§ 5. Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band in dit verband worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast. § 6. Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd. Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren/"

12.

De Raad merkt allereerst op dat verzoeker zich in casu op artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet kan beroepen, waar de ingeroepen huwelijksband reeds bestond voordat mevrouw K. A. M. in België is toegekomen. Deze laatste verklaarde in het kader van haar asielaanvraag van 26 mei 2015 zo België te zijn binnengekomen op 25 mei 2015. Tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2015 gaf zij reeds aan religieus te zijn gehuwd op 15 maart 2015 met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker. Het thans voorliggende stuk dat de huwelijksband moet staven verwijst ook naar een huwelijk op 15 maart 2015. Voormelde wetsbepaling verplicht het bestuur in deze situatie waarin de huwelijksband niet met officiële stukken kan worden aangetoond om rekening te

houden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot deze band worden overgelegd en stelt dat bij gebrek hieraan de in § 6 voorziene bepalingen kunnen worden toegepast. Het bestuur kan aldus overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die wordt vervoegd, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.

in het licht van het bepaalde in artikel 12bis, § 5 van de Vreemdelingenwet, en de niet- betwiste onmogelijkheid voor verzoeker om officiële documenten ter staving van de huwelijksband voor te leggen, dient te worden aangenomen dat verweerder niet zonder meer kan volstaan met deze vaststelling om de visumaanvraag af te wijzen. Zo voorziet artikel 11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet ook als volgt: "In het geval van de familieleden van een erkende vluchteling of van een vreemdeling die de subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, mag de beslissing niet uitsluitend worden gebaseerd op het ontbreken van de officiële documenten die de bloed- of aanverwantschapsbanden aantonen, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie

3.2.5. Er dient te worden aangenomen dat verweerder in casu heeft onderzocht of het voorgelegde huwelijkscertificaat, ondanks het gebrek aan legalisatie, alsnog als geldig bewijs van de huwelijksband kan worden aanvaard, doch van mening was dat dit niet het geval is waar het slechts een Engelse vertaling betreft en de zogenaamd officiële stempel op het document verschillende schrijffouten bevat. Verweerder stelt dat de authenticiteit van het document niet is gevrijwaard en er sprake is van een frauduleuze handeling. Verzoeker geeft aan dit motief te betwisten. In dit verband merkt de Raad evenwel op dat hij geen rechtsmacht heeft om zich uit te spreken over een middel waarvan het onderzoek ertoe leidt dat hij een standpunt dient in te nemen over het bestaan of de draagwijdte van een burgerlijk recht (J. SALMON, Le Conseil d'Etat, Brussel, Bruylant, 1994, 249 en 387). Het komt de Raad niet toe om zich uit te spreken over de wettigheid van het materieel motief van de overweging van verweerder dat het voorgelegde buitenlandse huwelijkscertificaat of de vertaling hiervan niet kan worden aanvaard als (geldig) bewijs van de huwelijksband in België (RvS 25 februari 2009, nr. 190.806; RvS 28 mei 2009, nr. 193.626).

In tweede instantie betoogt verzoeker dat een onvoldoende toepassing werd gemaakt van het bepaalde in artikel 12bis, §§ 5 en 6 van de Vreemdelingenwet en niet redelijk en onzorgvuldig werd gehandeld waar vervolgens werd nagelaten de eerdere verklaringen van mevrouw K. A. M. in België in het kader van de asielaanvraag na te gaan of over te gaan tot een persoonlijk onderhoud met hemzelf en mevrouw K. A. M. en dit teneinde na te gaan hoe goed zij elkaar kennen.

(...)

13.

Verweerder benadrukt in de nota vervolgens dat enerzijds artikel 12bis, § 6, tweede lid van de Vreemdelingenwet slechts speelt indien vaststaat dat het niet mogelijk is om "andere geldige bewijzen" ter staving van de huwelijksband voor te leggen en een dergelijke onmogelijkheid door verzoeker niet wordt aangetoond en anderzijds de in voormelde bepaling voorziene mogelijkheid om over te gaan tot een onderhoud of tot enig ander onderzoek in geen geval een verplichting is en hij op dit punt beschikt over een discretionaire bevoegdheid.

in zoverre verweerder wijst op het gegeven dat verzoeker een onmogelijkheid tot het voorleggen van "andere geldige bewijzen" niet heeft aangetoond, dient de Raad evenwel te wijzen op het door verweerder zelf in de bestreden beslissing op algemene wijze gestelde dat geen zekerheid kan worden verkregen omtrent de authenticiteit van documenten uit Somalië nu de regering van dit land door België niet wordt erkend. Daarnaast stelt de Raad vast dat verzoeker bij zijn aanvraag stukken voorlegde waaruit blijkt dat hij op dat ogenblik verbleef in Kampala, Oeganda en dit als asielzoeker. Hij legde zo bij de aanvraag een tijdelijk identiteitsdocument voor als asielzoeker wiens asielaanvraag in onderzoek is. De Raad dient vast te stellen dat verweerder noch in de bestreden beslissing noch in de nota met opmerkingen duidt waarom in deze omstandigheden waarin op algemene wijze wordt geoordeeld dat de authenticiteit van documenten uit Somalië niet is gegarandeerd en waarin zowel verzoeker als mevrouw K. A. M. net bescherming zoeken tegen de Somalische overheid en niet blijkt dat van hen in deze situatie in redelijkheid kan worden verwacht dat zij zich richten tot deze overheid minstens zich begeven naar het Somalische grondgebied voor het bekomen van de bedoelde "andere geldige bewijzen dan niet of onvoldoende het bewijs is geleverd van het gegeven dat verzoeker niet in de mogelijkheid is om officiële documenten dan wel "andere geldige bewijzen" van de huwelijksband voor te leggen. Minstens acht de Raad het kennelijk onredelijk om in deze situatie zonder meer te oordelen dat niet is aangetoond dat geen geldige wijzen in dit verband kunnen worden voorgelegd.

De Raad wijst er verder op dat verweerder correct aangeeft dat hij een discretionaire bevoegdheid heeft om te beslissen of hij al dan niet overgaat tot een onderhoud met de betrokkenen of tot enig ander

onderzoek dat hij noodzakelijk acht Hij is hiertoe aldus niet verplicht. De grenzen van de redelijkheid beperken evenwel de uitoefening van een dergelijke discretionaire bevoegdheid.

De Raad herhaalt dat mevrouw K. A. M. in het kader van haar asielaanvraag van 26 mei 2015 tijdens haar eerste gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken op 17 juni 2015 reeds aangaf religieus te zijn gehuwd op 15 maart 2015 met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker. Van zodra zij hiertoe de kans had, gaf zij aldus onmiddellijk aan (religieus) te zijn gehuwd met een persoon met dezelfde identiteitsgegevens als verzoeker en dit reeds een kleine anderhalf jaar voorafgaand aan de thans voorliggende visumaanvraag. In casu stelt de Raad ook vast dat de stukken van het administratief dossier leren dat verweerder deze eerdere verklaringen in het kader van de asielaanvraag in rekening heeft gebracht en heeft vastgesteld dat er geen sprake is van tegenstrijdigheden tussen deze verklaringen en de bij de thans voorliggende visumaanvraag voorliggende gegevens inzake verzoeker en het ingeroepen huwelijk. In deze omstandigheden, en rekening houdende met het gegeven dat mevrouw K. A. M. erkend vluchteling is en de stukken voorgelegd bij de visumaanvraag leren dat verzoeker op dat ogenblik het statuut van asielzoeker had bij de Oegandese autoriteiten, is de Raad van mening dat het in casu kennelijk onredelijk is waar verweerder verzoeker en eventueel mevrouw K. A. M. die erkend vluchteling is in België niet uitnodigde voor een onderhoud in het kader waarvan kon worden gepeild naar de kennis van elkaar en de waarachtigheid van het voorgehouden huwelijk. Er blijkt ook niet dat er in casu een bijzondere moeilijkheid was om verzoeker uit te nodigen voor een onderhoud, waar hij aangaf te verblijven in Kampala alwaar ook de Belgische ambassade is. Gelet op deze vaststelling blijkt wezenlijk ook niet dat verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing de vereiste zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Het gegeven dat het voorgelegde huwelijkscertificaat mogelijk frauduleus is verkregen, vermag aan voorgaande vaststellingen ook geen afbreuk te doen, nu dit enkel het voorgelegde stuk kan aantasten doch niet de ingeroepen huwelijksband als dusdanig. Uit het hierboven geciteerde arrest blijkt duidelijk dat het de Dienst Vreemdelingenzaken toekomt om in alle redelijkheid te beslissen over de aanvraag gezinshereniging, op basis van alle voor de hand liggende stukken.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het zorgvuldigheidsbeginsel schendt door enkel rekening te houden met het advies van de Procureur des Konings.

Dat zij conform artikel 12bis Vw. een cascaderегeling dienen te volgen en met alle geldige bewijsstukken rekening dienen te houden.

Dat de bestreden beslissing weinig getuigt van redelijkheid en de bestreden beslissing aldus vernietigd dient te worden.

- 4.2.3.

M.b.t. de onzorgvuldige bestreden beslissing

Verzoekster werpt ook op dat niet enkel de motivering in de bestreden beslissing kennelijk niet gegrond is, doch dat deze ook foutieve informatie bevat!

Zo staat er het volgende te lezen:

"(...)

Overwegende dat op datum van 13/06/2017 een visum gezinshereniging ingediend werd op naam van M. A. A., geboren op 01/01/1998, Hargeisa, van Somalische nationaliteit, om de echtgenote in België, M. S. L., geboren in 1988, van Somalische nationaliteit, te vervoegen "

Verzoekster wenst te stellen dat het in casu gaat om haar echtgenoot, de heer H. M. en niet om de heer (of vrouw) M. S. L.

Opnieuw getuigt dit van weinig zorgvuldigheid van verwerende partij en blijkt duidelijk dat er gewoon aan 'copy paste' wordt gedaan.

Dat dit op geen enkele wijze aanvaard kan worden.

Dit des te meer, gezien op de kennisgeving van de beslissing, twee verschillende datums terug te vinden zijn.

Zo heeft de akte van kennisgeving een datum van 12/06/2018, hoewel later in de beslissing te lezen staat dat de beslissing ter kennis werd gegeven aan verzoekster op datum van 05/06/2018.

De datum van de akte van kennisgeving kan onmogelijk later liggen dan de datum waarop verzoekster kennis kreeg van de weigering van het visum.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

15.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Dat dit niet blijkt uit de bestreden beslissing.

Samengevat, dient opgemerkt dat verzoekster alle aangehaalde elementen die de Dienst Vreemdelingenzaken heeft aangehaald om over te gaan tot de weigeringsbeslissing, heeft kunnen weerleggen.

Er liggen wel degelijke bewijzen voor van het verwantschap en er kan geen enkele twijfel ontstaan omtrent de intenties van verzoekster en haar echtgenoot om in België een duurzame levensgemeenschap op te bouwen.

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig, is niet gesteund op de correcte feitelijkeheden en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetbepalingen. Bijgevolg verzoekt verzoekster ook om over te gaan tot de vernietiging van de beslissing.

V. Eindbesluit

Verzoekende partij verzoekt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen derhalve om de beslissing tot weigering van verblijf in het kader van de gezinshereniging, genomen door de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie op datum van 05/06/2018 te vernietigen."

2.2. De in artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de voornoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing wijst de aanvraag af, niet alleen omdat het huwelijkscertificaat niet gelegaliseerd werd, maar omdat na onderzoek door de Procureur des Konings is gebleken dat de intentie van minstens één der echtgenoten kennelijk niet gericht is op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, wat zijn weerslag vindt in het advies van de Procureur des Konings van 23 mei 2018 en het gevoerde onderzoek. Deze feitelijke grondslag is duidelijk.

De bestreden beslissing vermeldt de juridische grondslagen: artikel 10 van de Vreemdelingenwet, artikel 146bis van het Burgerlijk Wetboek en de artikelen 18, 21, 30 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht (hierna: het WIPR).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen. Het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103).

De formele motiveringsplicht, vervat in deze bepalingen, is niet geschonden.

2.3. In de mate dat de verzoekende partij in het kopje van haar middel de schending aanvoert van de "algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur" op zich, is het onderdeel onontvankelijk. Aangezien de precisering van welk beginsel ontbreekt, kan dit niet aanvaard worden. Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

2.4.1. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending van de materiële motiveringsplicht aan en van de artikelen 10 en 12bis, §5 en §6, van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid beoordeelt op grond van de juiste feitelijke gegevens, of de beoordeling correct is en of het besluit niet kennelijk onredelijk is (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Artikel 10 van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 1

Onder voorbehoud van de bepalingen van artikelen 9 en 12, zijn van rechtswege toegelaten om meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven:

(...)

4° de volgende familieleden van een vreemdeling (...)

– de buitenlandse echtgenoot of de vreemdeling waarmee een geregistreerd partnerschap gesloten werd dat als gelijkwaardig beschouwd wordt met het huwelijk in België, die met hem komt samenleven, op voorwaarde dat beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar wanneer, naargelang het geval, de echtelijke band of dit geregistreerd partnerschap, reeds bestond vóór de vreemdeling die vervoegd wordt, in het Rijk aankwam; (...)

Artikel 12bis, §5 en §6, van de Vreemdelingenwet luidt:

“§ 5

Wanneer het familielid of de familieleden van een als vluchteling erkende vreemdeling of van een vreemdeling die subsidiaire bescherming geniet, met wie de bloed- of aanverwantschapsbanden al bestonden vóór hij het Rijk betrad, geen officiële documenten kunnen overleggen die aantonen dat zij voldoen aan de in artikel 10 bedoelde voorwaarden met betrekking tot de bloed- of aanverwantschapsband, wordt rekening gehouden met andere geldige bewijzen die met betrekking tot die band worden overgelegd. Bij gebrek hieraan, kunnen de in § 6 voorziene bepalingen worden toegepast.

§ 6

Indien wordt vastgesteld dat de vreemdeling de ingeroepen bloed- of aanverwantschapsbanden niet kan bewijzen door middel van officiële documenten, overeenkomstig artikel 30 van de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie, kan de minister of zijn gemachtigde rekening houden met andere geldige bewijzen die in dit verband worden overgelegd.

Indien dat niet mogelijk is, kan de minister of zijn gemachtigde overgaan of laten overgaan tot een onderhoud met de vreemdeling en de vreemdeling die vervoegd wordt, of tot elk onderzoek dat noodzakelijk wordt geacht en in voorkomend geval voorstellen om een aanvullende analyse te laten uitvoeren.”

Het zorgvuldigheidsbeginsel verplicht de overheid om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Dit houdt ook in dat zij zich moet steunen op alle gegevens en dienstige stukken.

De overheid moet zich afdoende informeren over alle relevante elementen.

Het redelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer men op zicht van de motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, men moet voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het redelijkheidsbeginsel staat de rechter niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te vinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Het evenredigheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520).

2.4.2. De verzoekende partij verwijt de verwerende partij de aangehaalde bepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur te schenden omdat het huwelijk niet aanvaard wordt doordat het religieus huwelijkscertificaat niet vertaald of gelegaliseerd werd. Ook verwijt zij de bestreden beslissing louter te steunen op een negatief advies van de Procureur des Konings omtrent de neergelegde huwelijksakte. Het huwelijkscertificaat werd opgesteld in de Engelse taal, wat afdoende is.

Deze kritiek, die draait rond de argumentatie in de bestreden beslissing (en ook deels in het advies van de Procureur des Konings), over het legaliseren van de akte en de vertaling, is niet dienstig.

De bestreden beslissing steunt zich ook op het gegeven dat het huwelijk niet is afgesloten met het oog op een duurzame levensgemeenschap. De verzoekende partij gaat aan deze vaststellingen voorbij. Los van het gegeven of de kritiek van de verzoekende partij aangaande de legalisatie of het ontbreken ervan en de vertaling correct is, volstaat de afwijzing van de aanvraag, indien de verwerende partij meent dat het huwelijk van de verzoekende partij en de echtgenoot, die zij wenst te vervoegeen, een schijnhuwelijk is dat indruist tegen de openbare orde.

2.4.3. Uit het administratief dossier blijkt dat de Procureur des Konings in zijn advies van 23 mei 2018 stelt: *“Art. 18 IPR-Codex voorziet in de mogelijkheid geen rekening te houden met feiten en handelingen die werden gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het Belgische recht (=wetsontduiking);*

De artikelen 21 en 27 IPR-codex beschouwen daarenboven als strijdig met de Belgische openbare orde elke huwelijksvoltrekking waarvan uit het geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht is op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van de gehuwde.” De Procureur des Konings steunt zich op een politioneel onderzoek waarnaar hij verwijst en dat toegevoegd werd aan het advies. Dit onderzoek bevindt zich in het administratief dossier.

De bestreden beslissing steunt zich ook op dat onderzoek en advies, met de motieven:

“(…)Overwegende dat artikel 27 van het wetboek van internationaal privaatrecht bepaalt dat een buitenlandse authentieke akte in België wordt erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, waarbij in het bijzonder rekening wordt gehouden met artikelen 18 en 21;

Overwegende dat artikel 18 van het Wetboek van Internationaal Privaatrecht bepaalt dat voor de bepaling van het toepasselijke recht in een aangelegenheid waarin partijen niet vrij over hun rechten kunnen beschikken, geen rekening wordt gehouden met feiten en handelingen gesteld met het enkele doel te ontsnappen aan de toepassing van het door het WIPR aangewezen recht;

Overwegende dat artikel 21 de openbare orde-exceptie bedoelt en het mogelijk maakt om een bepaling van het buitenlands recht te weigeren voorzover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde;

Overwegende dat artikel 146 bis van het Burgerlijk Wetboek bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet is gericht op het totstandbrengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde; (...)

In zijn advies van 23/05/2018 is de Procureur des Konings van mening dat uit het geheel van voormelde omstandigheden en gegevens blijft dat de intenties van minstens één van de echtgenoten kennelijk niet gericht zijn op het tot stand komen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde. Er is een combinatie van verschillende factoren aanwezig, die samen genomen voldoende bepaalde, gewichtige en overeenstemmende vermoedens opleveren.

Het is duidelijk dat een levenslang gewilde levensgemeenschap tussen twee mensen een uitermate ernstige aangelegenheid is, die verregaande wettelijke consequenties heeft en dus duidelijk verschilt van een samenlevingscontract of het gewoon samenwonen. (...)

In het politioneel onderzoek, toegevoegd aan het advies van de Procureur des Konings waarnaar hij verwijst, valt te lezen in het proces-verbaal van 19 maart 2018:

“Opstellers hebben het verhoor nagezien en deze vergeleken met zijn intake-gesprek DVZ alsook met de verklaring van zijn echtgenote (...). Volgende elementen kunnen worden aangetoond dewelke toch wat vragen oproepen omtrent de relatie tussen beide personen (...)

De opstellers geven de citaten weer van de ondervragingen en er wordt vastgesteld dat de verzoekende partij voorhoudt haar echtgenoot voor het laatst te hebben gezien op 28 september 2010, terwijl de echtgenoot verklaarde dat dit 28 september 2014 is en deze verklaart gehuwd te zijn op 1 januari 2014. Zo wordt ook een tegenstrijdigheid weergegeven betreffende de oorzaak van de vlucht van de broer van

de echtgenoot en over het al dan niet bezitten van een e-mailadres van de verzoekende partij. De politie heeft nazicht gedaan over de sociale media (waaronder zijn facebookprofiel en andere apps) van de echtgenoot en diens gsm uitgelezen (met diens toestemming) en meldt dat uit het profiel niet echt uit te maken is met wie de echtgenoot een relatie heeft, maar dat het profiel wel meldt dat hij gehuwd is met A. A. Met uitzondering van foto's van beiden samen op de avond van hun huwelijk in een park, kunnen geen foto's van het koppel samen gevonden worden.

Het blijkt duidelijk uit het advies van de Procureur des Konings dat deze besluit tot het bestaan van een schijnhuwelijk, wat ook uit de bestreden beslissing blijkt.

De verzoekende partij gaat aan deze vaststellingen in de bestreden beslissing voorbij. Het voorleggen van een zelfs gelegaliseerde en vertaalde huwelijksakte kan niet opwegen tegen de vaststelling dat het een schijnhuwelijk betreft. De verzoekende partij toont geen schending van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aan.

De verzoekende partij verwijst niet op dienstige wijze naar artikel 12bis, §5 en §6, van de Vreemdelingenwet. In dit geval blijkt uit het administratief dossier dat een onderzoek is verricht naar het al dan niet schijnkarakter van het huwelijk, waarbij zowel de verwerende partij, als de Procureur des Konings van oordeel zijn dat het huwelijk indruist tegen artikel 146 van het Burgerlijk Wetboek en de openbare orde schendt. Gans het betoog van de verzoekende partij gaat aan deze vaststelling voorbij. Het gegeven dat de kennis over de families "ok" is, is slechts één element van het onderzoek. Uit het advies van de Procureur des Konings blijkt niet dat de enige reden van afwijzing ligt aan eventuele gebreken van de voorgelegde akte, maar blijkt duidelijk dat hij van oordeel is, gelet op het gevoerde onderzoek, dat het huwelijk niet gericht is op een duurzame levensgemeenschap maar wel op het verkrijgen van een verblijfsrechtelijk voordeel, met andere woorden een schijnhuwelijk is. De conclusie hiervan is niet tegenstrijdig en baseert zich niet enkel op het niet voldoen aan de vormvereisten van de huwelijksakte. De stukken die de verzoekende partij toevoegt aan haar verzoekschrift, zijnde de out-prints van WhatsApp en foto's doen aan het voorgaande geen afbreuk.

De verzoekende partij legde ter staving van haar visumaanvraag in het kader van gezinshereniging een Somalisch huwelijkscertificaat voor. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij dit stuk heeft beschouwd als een buitenlandse authentieke akte, waarop artikel 27 van het WIPR van toepassing is.

Artikel 27 van het WIPR luidt als volgt:

"§ 1. Een buitenlandse authentieke akte wordt in België door alle overheden erkend zonder dat een beroep moet worden gedaan op enige procedure indien haar rechtsgeldigheid wordt vastgesteld overeenkomstig het krachtens deze wet toepasselijk recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21. De akte moet voldoen aan de voorwaarden die volgens het recht van de Staat waar zij is opgesteld, nodig zijn voor haar echtheid."

Uit deze bepaling volgt dat elke administratieve overheid, bij de uitoefening van haar bevoegdheden, ingevolge artikel 27 van het WIPR – en in het bijzonder gezien de artikelen 18 en 21 waar op grond van artikel 27 op moet worden gelet – de erkenning van een vreemde akte kan weigeren (RvS 1 april 2009, nr. 192.125; cf. M. TRAEST, commentaar bij artikel 27 in J. ERAUW e.a. (eds.), *Het wetboek Internationaal Privaatrecht becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2004, (152) 153-154).

Elke overheid is bij de uitoefening van haar bevoegdheden gerechtigd niet alleen de echtheid van een buitenlandse authentieke akte te onderzoeken maar ook de rechtsgeldigheid ervan door deze te onderwerpen aan een inhoudelijke controle, de zgn. conflictenrechtelijke controle. Buitenlandse akten moeten beantwoorden aan de vereisten van het recht aangewezen door het Belgische conflictenrecht, d.i. het WIPR. Daarnaast moet ook worden nagegaan of er geen sprake is van wetsontduiking of onverenigbaarheid met de openbare orde. Elke administratieve overheid kan dan desgevallend, met toepassing van artikel 27, § 1, eerste lid, van het WIPR, weigeren een buitenlandse akte te erkennen wanneer zij meent dat de rechtsgeldigheid van deze buitenlandse akte niet kan worden vastgesteld overeenkomstig het krachtens het WIPR toepasselijke recht, en meer bepaald met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR.

Artikel 21 van het WIPR betreft de zogenaamde openbare orde-exceptie en luidt als volgt:

“De toepassing van een bepaling uit het door deze wet aangewezen buitenlands recht wordt geweigerd voor zover zij tot een resultaat zou leiden dat kennelijk onverenigbaar is met de openbare orde. Bij de beoordeling van deze onverenigbaarheid wordt inzonderheid rekening gehouden met de mate waarin het geval met de Belgische rechtsorde is verbonden en met de ernst van de gevolgen die de toepassing van dat buitenlands recht zou meebrengen. Wanneer een bepaling van buitenlands recht niet wordt toegepast wegens deze onverenigbaarheid, wordt een andere relevante bepaling van dat recht of, indien nodig, van Belgisch recht toegepast.”

Hierbij vermag elke administratieve overheid te onderzoeken of werd voldaan aan de bepalingen van Boek I, Titel V, hoofdstuk I ‘Hoedanigheden en voorwaarden vereist om een huwelijk te mogen aangaan’ van het Burgerlijk Wetboek, waaronder artikel 146*bis* (J. ERAUW, *Beginselen van Belgisch Privaatrecht*, XVII, Internationaal Privaatrecht, Mechelen, Kluwer, 2009, 509-510) teneinde na te gaan of het huwelijk conform is met de openbare orde.

Elke administratieve overheid is dus bevoegd om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek – dat bepaalt dat er geen huwelijk is wanneer, ondanks de gegeven formele toestemmingen tot het huwelijk, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie “*van minstens één van de echtgenoten*” kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap, maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van gehuwde – en kan, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

De Raad merkt tenslotte op dat artikel 27 van het WIPR geschillen met betrekking tot de erkenning van de geldigheid van de buitenlandse akte expliciet toekent aan de bevoegde familierechtbank. De Raad spreekt zich in dit geval niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van een buitenlandse akte op zich door de verwerende partij, noch over de rechtsgeldigheid van de buitenlandse akte.

Het voorgaande neemt niet weg dat de Raad conform artikel 39/1, § 1, tweede lid *juncto* artikel 39/2, § 2, van de Vreemdelingenwet de wettigheid dient te beoordelen van de visumweigering en aldus kan nagaan of de motivering van de bestreden beslissing tot weigering van het gevraagde visum afdoende is om het gevraagde visum te weigeren (*cf.* RvS 18 maart 2009, nr. 191.552; RvS 4 november 2013, nr. 225.311).

De Raad stelt vast dat in de motivering van de bestreden beslissing, wat betreft de beslissing tot weigering van de visumaanvraag, wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 10 van de Vreemdelingenwet, waarbij de verwerende partij stelt dat verzoekende partij zich niet kan beroepen op deze wetsbepaling.

Uit de bestreden beslissing blijkt ook een feitelijke motivering, namelijk dat het gevraagde visum lang verblijf in het kader van gezinshereniging wordt geweigerd omdat de gemachtigde het huwelijk in kwestie weigert te erkennen waardoor het bijgevolg niet het recht op gezinshereniging opent.

Wat betreft de niet-erkenning van het huwelijk, blijkt uit de bestreden beslissing – in tegenstelling tot wat verzoekende partij beweert – dat de verwerende partij wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de rechtsgeldigheid van de buitenlandse huwelijksakte op grond van artikel 27 van het WIPR en dit in samenhang met de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek. De Raad wijst er nogmaals op dat elke administratieve overheid bevoegd is om de rechtsgeldigheid van de huwelijksakte te toetsen aan artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek en, na een onderzoek van de omstandigheden die het huwelijk van de verzoekende partij kenmerken, kan beslissen om dit huwelijk niet te erkennen omdat deze erkenning zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische internationale openbare orde (RvS 3 oktober 2011, nr. 215.497).

In voorliggende zaak weigert de verwerende partij om het huwelijk te erkennen omdat uit het onderzoek blijkt dat het huwelijk kennelijk niet is gericht op het tot stand brengen van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, hetgeen strijdig is met de Belgische openbare orde. Hierbij wordt in de eerste plaats verwezen naar elementen die blijken uit het administratief dossier. In de bestreden beslissing wordt opgemerkt dat de verwerende partij, in het licht van de verschillende elementen die werden vastgesteld op 13 maart 2018, besliste om

het advies te vragen van de Procureur des Konings. Vervolgens wordt verwezen naar elementen uit het negatief advies van de bevoegde Procureur des Konings van 23 mei 2018 en het gevoerde onderzoek.

Op grond van deze gegevens komt de verwerende partij tot de vaststelling dat de erkenning van het desbetreffende huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap maar enkel op het verwerven van een verblijfsrechtelijk voordeel, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde. Om die reden kan de verzoekende partij zich niet beroepen op de bepalingen, voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, om een visum te doen afleveren met het oog op gezinshereniging.

Uit de bestreden visumweigering blijkt derhalve dat de verwerende partij alle pertinente gegevens is nagegaan die zij noodzakelijk acht in het licht van de visumaanvraag. Zij is namelijk nagegaan of de verzoekende partij voldoet aan artikel 10, § 1, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet waarbij zij, bij de uitoefening van deze bevoegdheid, de rechtsgeldigheid van de voorgelegde Somalische huwelijksakte heeft onderzocht overeenkomstig artikel 27 van het WIPR, met inachtneming van de artikelen 18 en 21 van het WIPR en artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek. De verwerende partij geeft een uitgebreide feitelijke motivering waarin duidelijk wordt aangegeven waarom zij de mening is toegedaan dat de erkenning van het desbetreffende huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat kennelijk onverenigbaar is met de Belgische openbare orde en waarom bijgevolg de verzoekende partij het visum gezinshereniging dient te worden geweigerd.

De Raad stelt verder vast dat de bestreden visumweigering op afdoende wijze wordt onderbouwd door de vaststelling dat de erkenning van het desbetreffende huwelijk, dat kennelijk niet is gericht op het stichten van een duurzame levensgemeenschap, zou leiden tot een resultaat dat onverenigbaar is met de Belgische openbare orde, derwijze dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen, voorzien in artikel 10 (waaronder § 1, eerste lid, 4°, van de Vreemdelingenwet), om het gevraagde visum te verkrijgen.

In zoverre de verzoekende partij ook de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, maakt zij niet aannemelijk dat de verwerende partij, in het licht van het vastgestelde schijnhuwelijk, op onzorgvuldige of kennelijk onredelijke wijze heeft besloten dat de verzoekende partij zich niet kan beroepen op de bepalingen, voorzien in artikel 10 van de Vreemdelingenwet, om een visum te verkrijgen met het oog op gezinshereniging, met miskennis van de artikelen 21 en 27 van het WIPR, van artikel 146*bis* van het Burgerlijk Wetboek en van artikel 10 van de Vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat zijn rechtsmacht overeenkomstig de in de artikelen 144-146 van de Grondwet vervatte bevoegdheidsverdeling tussen de gewone hoven en de rechtbanken enerzijds en de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen als administratief rechtscollege anderzijds, is uitgesloten indien de wetgever tegen de beslissing van de administratieve overheid een beroep heeft opengesteld bij de gewone hoven en rechtbanken. De Raad spreekt zich bijgevolg niet uit over de wettigheid van de weigering tot erkenning van de buitenlandse huwelijksakte op zich, daar hij hieromtrent geen rechtsmacht heeft, gelet op het beroep dat tegen zulke weigering overeenkomstig artikel 27, § 1, vierde lid, van het WIPR openstaat bij de familierechtbank.

De verwijzing naar het arrest nr. 188 795 van de Raad is niet dienstig nu een onderhoud met de verzoekende partij en met haar echtgenoot heeft plaatsgehad. Tevens werden de sociale media van de echtgenoot van verzoekster onderzocht.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden, gelet op het uitgebreid onderzoek die de diensten van de Procureur des Konings hebben verricht en dat zich in het administratief dossier bevindt. De verzoekende partij maakt evenmin de schending van artikel 12*bis*, §5 en §6 of van artikel 10 van de Vreemdelingenwet aannemelijk.

Het feit dat er zich een materiële vergissing voordoet over de naam van de echtgenoot, doet aan het voorgaande geen afbreuk nu wel degelijk het onderzoek zich heeft toegespitst op de juiste voorgehouden echtgenoot van de verzoekende partij. Evenmin heeft de datum van de kennisgeving enige invloed, nu er geen betwisting bestaat over het tijdstip indienen van het beroep door de verzoekende partij.

De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat er met een dienstig gegeven geen rekening is gehouden. Zij maakt niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. De schending van de materiële motiveringsplicht en van de zorgvuldigheidsplicht wordt niet aannemelijk gemaakt.

De Raad besluit dat de verwerende partij is overgegaan tot een belangenafweging, zoals duidelijk blijkt uit de motieven. De verwerende partij handelde hierbij niet kennelijk onredelijk. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt immers slechts het redelijkheidsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur die keuze heeft kunnen maken. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men, ook na lectuur ervan, ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Dit is niet het geval. Evenmin is het evenredigheidsbeginsel geschonden. De verwerende partij heeft op kennelijk redelijke wijze een belangenafweging gemaakt, zoals uit de eerdere uiteenzetting blijkt.

De door de verzoekende partij voorgelegde stukken doen geen afbreuk aan het voorgaande.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien november tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN